

čitava inicijativa usmjerena čovjekovu spasenju dolazi od Boga, od njegove milosti, od njegova oproštenja prihvaćenog u vjeri; ali ta inicijativa ne samo da ne ograničava našu slobodu i našu suodgovornost, nego ih naprotiv čini autentičnima i usmjerava ih prema djelima ljubavi. Ova potonja nisu u prvom redu plod čovjekova truda i napora, nešto čime bi se on hvastao, nego se rađaju iz same vjere, izviru iz milosti koju Bog daje u obilju. Vjera bez djela je poput stabla bez plodova: te se dvije kreposti uzajamno podrazumijevaju. Tradicionalnim smjernicama za kršćanski život, korizma nas poziva upravo da jačamo svoju vjeru pomnijim i dužim slušanjem Božje riječi i sudjelovanjem u sakramentima i, istodobno, da rastemo u ljubavi, u ljubavi prema Bogu i prema bližnjemu, također preko konkretnih smjernica vezanih uz post, pokoru i milostinju.

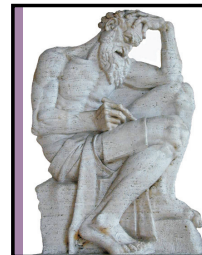
4. Prioritet vjere, primat ljubavi

Kao i svaki Božji dar, vjera i ljubav potvrđuju djelovanje jednog jedinog Duha Svetoga (usp. 1 Kor 13), onoga Duha koji u nama kliče: "Abba! Oče!" (Gal 4, 6) i u kojem možemo reći: "Isus je Gospodin!" (1 Kor 12, 3) i "Marana tha!" (1 Kor 16, 22; Otk 22, 20).

Vjera, dar i odgovor, pomaže nam spoznati istinu o Kristu kao utjelovljenu i raspetu ljubav, puno i savršeno prianjanje uz Očevu volju i beskrajno Božje milosrđe prema bližnjemu; vjera usađuje u srce i um čvrsto uvjerenje da je upravo ta Ljubav jedina stvarnost koja je odnijela pobjedu nad zlom i smrću. Vjera nas poziva da gledamo u budućnost s krepošću nade, u pouzdanom iščekivanju da će pobjeda Kristove ljubavi prispjeti svojoj punini. Ljubav nas, pak, uvodi u Božju ljubav očitovanu u Kristu, omogućuje nam na osoban i egzistencijalan način prigriliti potpuno i bespridržno Isusovo predanje Ocu i braći. Ulijevajući u nas ljubav, Duh nas Sveti čini dionicima Isusova predanja: sinovskog predanja Bogu i bratskog svakom čovjeku (usp. Rim 5, 5),

Odnos između te dvije kreposti je nalik odnosu između dvaju temeljnih sakramenata Crkve: krštenja i euharistije. Krštenje (sacramentum fidei) prethodi euharistiji (sacramentum caritatis), ali je usmjeren na nju, koja predstavlja puninu kršćanskog puta. Slično tome, vjera prethodi ljubavi, ali se pokazuje istinskom samo ako je njome okrunjena. Sve kreće od poniznog prihvaćanja vjere ("znati da me Bog ljubi"), ali to mora dovesti do istine ljubavi ("znati ljubiti Boga i bližnjega"), koja ostaje zauvijek, kao ispunjenje svih kreposti (usp. 1 Kor 13, 13).

Pregraga braćo i sestre, u ovom korizmenom vremenu, u kojem se pripravljamo za proslavu događaja križa i uskrsnuća, u kojem je Božja ljubav otkupila svijet i svojim svjetlom obasjala povijest, želim vam svima u ovom dragocjenom vremenu oživite svoju vjeru u Isusa Krista, da bismo ušli u isti njegov optok ljubavi prema Ocu i prema svakom bratu i sestri koje susrećemo u svom životu. Za to uzdižem svoju molitvu Bogu, dok zazivam Gospodnji blagoslov na svakom od vas i na sve zajednice!

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

PRILOG BROJU 8(302)
17. veljače 2013.

Ulazimo u korizmu i pratimo Sv. Oca Benedikta XVI. kroz zadnje dane njegova pontifikata. Pred par dana objavio nam je: *"Nakon što sam se više put preispitao pred Bogom, došao sam do uvjerenja da mi moje snage, zbog poodmakle dobi, više ne dopuštaju vršiti na prikladan način moju papinsku službu."* Njegova papinska služba - najavio je - završava 28. veljače u 20.00 s.

Najnormalnije je da pred kraj svoje papinske službe reče svojim ono što mu posebno leži na srcu. Nije li tako učinio i Isus na Zadnjoj večeri? Ne čini li tako i svaki čovjek u sličnoj situaciji?

Stjecajem okolnosti jedna od njegovih zadnjih poruka kao pape je i **PORUKA ZA OVOGODIŠNJU KORIZMU**. Sveto ime je prenosi u cjelosti u nadi da će je naši čitatelji posebno uzeti k srcu.

UJERA U LJUBAV RAĐA LJUBAV

"I mi smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama i povjerovali joj" (1 Iv 4, 16)

Draga braćo i sestre, proslava korizme, u kontekstu Godine vjere, pruža nam dragocjenu prigodu za razmišljanje o odnosu između vjere i ljubavi, odnosno između vjere u Boga Isusa Krista i ljubavi, koja je plod djelovanja Duha Svetoga i koja nas vodi na jedan put bespridržnog posvećivanja Bogu i drugima.

I. Vjera kao odgovor na Božju ljubav

Već u svojoj prvoj enciklici sam ponudio neke elemente koji pomažu shvatiti usku povezanost između tih dviju teologalnih kreposti: vjere i ljubavi. Polazeći od temeljne tvrdnje apostola Ivana: "I mi smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama i povjerovali joj" (1 Iv 4, 16) podsjetio sam da "biti kršćanin nije rezultat neke etičke odluke ili neke velike ideje, već je to susret s događajem, s Osobom, koja životu daje novi obzor i time konačni pravac... Budući da je Bog prvo ljubio nas (usp. 1 Iv 4,10), ljubav sada nije samo 'zapovijed', već je odgovor na dar ljubavi kojom nam Bog dolazi ususret" (Deus caritas est,1). Vjera predstavlja onaj osobni pristanak – koji uključuje sve naše sposobnosti – uz objavu besplatne i "strastvene" ljubavi koju Bog ima prema nama i koja se u

punini očituje u Isusu Kristu. Susret s Bogom Ljubavi zahvaća ne samo srce, već također um: “Upoznavanje Božjeg života put je prema ljubavi, a pristanak naše volje uz njegovu sjedinjuje naš razum, volju i osjećaj u sveobuhvatni čin ljubavi. No to nije završen proces, ljubav nije nikada ‘završen’ i gotov čin” (isto, 17). Zato je svim kršćanima i, na osobit način, onima koji se bave karitativnim radom potrebna vjera, ono “iskustvo susreta s Bogom u Kristu koje će u njima pobuditi ljubav i njihovo srce otvoriti za drugoga. Tako zapovijed ljubavi prema bližnjemu za njih neće više biti zapovijed koja im je naložena, da tako kažemo, izvana, već će biti posljedica njihove vjere koja se odjelotvoruje kroz ljubav” (isto, 31a). Kršćanin je čovjek koji je osvojen Kristovom ljubavi i stoga, nošen tom ljubavlju – “caritas Christi urget nos” (2 Kor 5, 14) –, je duboko i stvarno otvoren ljubavi prema bližnjemu (usp. isto, 33). Taj se stav rađa prije svega iz svijesti da smo ljubljeni, da nam je udieljeno oprostjenje, štoviše da nam Gospodin služi, onaj Gospodin koji se prigiba da opere noge apostolima i prinosi samoga sebe na križu da privuče čovjeka u Božju ljubav.

“Vjera nam pokazuje da je Bog dao svoga Sina za nas i daje nam pobjedonosnu sigurnost da je zaista istina: Bog je ljubav!... Vjera, koja promatra Božju ljubav koja se objavila u probodenom Isusovu srcu na križu, rađa ljubav. Ljubav je svjetlo – u konačnici jedino svjetlo – koje uvijek iznova rasvjetljuje svijet obavijen tamom i daje nam hrabrosti potrebne za život i djelovanje” (isto, 39). Sve nam to pomaže shvatiti kako je glavni prepoznatljivi stav kršćanâ upravo “ljubav utemeljena na vjeri i njome oblikovana” (isto, 7).

2. Ljubav kao život u vjeri

Čitav je kršćanski život odgovaranje na Božju ljubav. Prvi je odgovor upravo vjera kao prihvaćanje s divljenjem i zahvalnošću čudesne Božje inicijative koja nam prethodi i koja nas potiče. A taj pristanak s vjerom označava početak jedne svijetlom obasjane povijesti prijateljstva s Bogom, koja ispunja i daje puni smisao čitavoj našoj egzistenciji. Bog se, međutim, ne zadovoljava time da mi prihvatimo njegovu besplatnu ljubav. On se ne ograničava samo na to da nas ljubi, već nas želi privući Sebi, preobraziti nas na tako dubok način da možemo zajedno sa svetim Pavlom reći: ne živim više ja, već Krist živi u meni (usp. Gal 2, 20).

Kada mi ostavimo prostor Božjoj ljubavi, postajemo njemu slični, dionici njegove ljubavi. Otvoriti se njegovoj ljubavi znači pustiti da on živi u nama i dovede nas do toga da ljubimo s njim, u njemu i poput njega; samo tada naša vjera postaje doista “ljubavlju djelotvorna” (Gal 5, 6) i on se nastanjuje u nama (usp. 1 Iv 4, 12).

Vjera je spoznanje istine i pristajanje uz istinu (usp. 1 Tim 2, 4); vjera je “hod” u istini (usp. Ef 4, 15). Vjerom se ulazi u prijateljstvo s Gospodinom; ljubavlju se živi i njeguje to prijateljstvo (usp. Iv 15, 14 sl.). Vjera nam pomaže prihvatiti Gospodinovu i Učiteljevu zapovijed; vjera nam daje blaženstvo da je provodimo u djelo (usp. Iv 13, 13-17). U vjeri smo rođeni kao djeca Božja

(usp. Iv 1, 12 sl.); ljubav nam pomaže konkretno ustrajati u božanskom posinstvu donoseći plod Duha Svetoga (usp. Gal 5, 22). Vjera nam pomaže prepoznati darove koje nam dobri i velikodušni Bog povjerava; po ljubavi oni donose plod (usp. Mt 25, 14-30).

3. Neraskidiva isprepletenost između vjere i ljubavi

U svjetlu do sada rečenog, jasno je da ne možemo nikada razdvajati ili, čak, suprotstavljati vjeru i ljubav. Te su dvije teologalne kreposti duboko povezane i pogrešno je vidjeti među njima kontrast ili “dijalektiku”. S jedne strane, naime, nedvojbeno je ograničen stav onih koji stavljaju tako snažan naglasak na prioritet i presudnost vjere da podcjenjuju i gotovo preziru konkretna djela ljubavi i ovu svode na neku općenitu humanitarnost. S druge strane, međutim, isto je tako ograničavajuće zastupati stav o nekoj pretjeranoj premoći ljubavi i njezine djelotvornosti i smatrati kako djela zamjenjuju vjeru. Za zdravi duhovni život je nužno kloniti se bilo fideizma bilo moralističkog aktivizma.

Kršćanski se život sastoji u stalnom usponu na “brdo” susreta s Bogom a zatim silaženju među ljude, noseći ljubav i snagu koje nam taj susret daje, tako da svojoj braći i sestrama služimo istom onom ljubavlju kojom Bog ljubi. U Svetom pismu vidimo kako je revnovanje apostola za naviještanje evanđelja koje rađa vjeru usko vezano uz karitativnu brigu za služenje siromašnima (usp. Dj 6, 1-4). U Crkvi, kontemplacija i djelovanje, koje na stanoviti način simboliziraju sestre Marija i Marta iz Evanđelja, moraju istodobno postojati i međusobno se upotpunjavati (usp. Lk 10, 38-42). Prioritet uvijek pripada odnosu s Bogom, a pravo evanđeosko dijeljenje mora biti ukorijenjeno u vjeri (usp. Kateheza na općoj audijenciji od 25. travnja 2012.). Ponekad se, naime, nastoji ograničiti izraz “ljubav” na solidarnost ili jednostavno pružanje humanitarne pomoći. Važno je, naprotiv, podsjetiti da je najveće djelo ljubavi upravo evangelizacija, odnosno “posluživanje Riječi”. Nema većeg dobročinstva, pa tako ni čina milosrđa, koji se može iskazati bližnjemu od lomljenja kruha Božje riječi, od toga da ga se učini dionikom Radosne vijesti evanđelja, da ga se uvede u odnos s Bogom: evangelizacija je najviša i najcjelovitija promocija osobe. Kao što piše sluga Božji papa Pavao VI. u enciklici *Populorum progressio*, naviještanje Krista je prvi i glavni činilac razvoja (usp. br. 16). Iskonska istina da nas Bog ljubi – koju se živi i naviješta – čini nas otvorenima za prihvaćanje te ljubavi u vlastitom životu i omogućuje cjeloviti razvoj čovječanstva i svakog čovjeka (usp. enc. *Caritas in veritate*).

U suštini, sve polazi od Ljubavi i stremljenja k Ljubavi. Božja besplatna ljubav se očitovale naviještanjem evanđelja. Ako je prihvatimo s vjerom, tada primamo onaj prvi i nezaobilazni dodir s božanskim koji nam omogućuje “uzljubiti Ljubav”, da bismo zatim prebivali i rasli u toj Ljubavi i s radošću je prenosili drugima.

Kada je riječ o odnosu između vjere i djela ljubavi, riječi iz Poslanice svetoga Pavla Efežanima možda na najbolji način sažimaju njihov suodnos: “Ta milošću ste spašeni po vjeri! I to ne po sebi! Božji je to dar! Ne po djelima, da se ne bi tko hvastao. Njegovo smo djelo, stvoreni u Kristu Isusu za dobra djela, koja Bog unaprijed pripravi da u njima živimo” (2, 8-10). Ovdje se opaža da